

LBRIS

We know
books

Ana Văcărașu

A TREIA MÂNĂ

– roman –

LETRAS
Promovăm autorii români

- **Las cicatrices del modelo** (nuvelă în spaniolă), 2023, Amazon;
- **Cicatricile modelului** (nuvelă, varianta în limba română a celei scrise în limba spaniolă), în 2023, Editura Stef, Iași;
- **Aripi peste umbra clipei** (volum de poezie în colaborare cu Gabriela Braha Strugaru), în 2024, Editura Pim, Iași;
- **Libertatea și colivia** (nuvele și povestiri), în 2024, Editura Taida, Iași;
- **Simfonia Cuvintelor**, vol. I, II, III (serie de antologii de poezie contemporană – ca antologist, tehnoredactor, corector, realizator copertă), 2021, 2022, 2023, Editura Stef, Iași;
- **Peste granița visării** (volum de poezie), în 2024, Editura Stef, Iași.

CUPRINS

Prefață.....	Pag. 3
PARTEA I.....	10
Tudor.....	11
Mihai.....	19
Mara.....	24
Câinele negru.....	32
Scrisoarea.....	39
Racii.....	44
La poliție.....	51
Garoafa de pe preș.....	56
Închisă în vis.....	61
Suspiciuni.....	66
Acordul.....	70
În retragere.....	77
Bărbatul din parc.....	81
A doua garoafă.....	88
Dezvăluiri care dor.....	93
Consecințe.....	99
PARTEA a II-a.....	104
„Cealaltă mână”.....	105
Dezvăluiri.....	115
Mihai lovește din nou.....	119
În căutarea adevărului.....	124
Mara află adevărul.....	128
Pe urmele donatorului.....	135
Coincidență stranie.....	140
Îngrijorare.....	144

Recunoștința lui Paul.....	149
Un sfat înțelept.....	153
Ca un pumn în stomac.....	159
Crudul adevăr.....	163
Epilog.....	168
Alte cărți publicate de autoare.....	173

PARTEA I**Capitolul I: TUDOR**

Dacă ar fi întrebat-o cineva, Mara n-ar fi putut spune cum a început totul. Ori poate că de fapt nici nu începuse nimic cu ea. Poate nu era decât o continuare a vieții altor femei din neamul său. A celor care trăiseră mai înainte. Maică-sa, bunică-sa... Nici măcar nu era sigură că viața aceea îi aparține și că trupul acela pe care începeau să apară primele semne îngrijorătoare ale trecerii timpului era al ei. Era ea, cea care fusese pe la douăzeci de ani o frumusețe după care oamenii întorceau capul, pe stradă? Nu că ar fi pus mare preț pe asta, dar comparația dintre ființa aceea liberă din trecut și constatările pline de tristețe ale realității prezentului său era oarecum șocantă.

Se privea în oglindă și ar fi început să râdă, dacă sufletul nu i-ar fi plâns. Ar fi întins brațele s-o atingă pe maică-sa. Da, chiar ea era acolo. Apoi, undeva, mai în spate, departe, dar nu atât de departe încât să nu-i distingă chipul, se vedea bunică-sa. Toate trei aveau aceleași trăsături. Aceeași privire tristă și lipsită de lumină. Ba chiar și vânătaia care se întindea de sub ochiul ei drept înspre tâmplă, Marei i se păru a fi o copie a celor care apăreau pe fețele celorlalte două din oglindă.

Trei femei, trei generații, trei vieți marcate aproape în același mod. Cel puțin, atâtea cunoștea ea, dar poate că și altele înaintea lor avuseseră aceeași soartă. Poate totul începuse de fapt cu mult, mult înainte, tocmai de

când Dumnezeu a creat femeia, apoi i-a indus bărbatului ideea de superioritate în relația cu ea, la care s-a mai adăugat și instinctul de proprietate asupra ei.

Mara își duse dintr-odată mâinile la urechi. Auzea niște țipete care o deranjau și nu era sigură căreia dintre cele trei femei îi aparțineau. Începu să se întrebe de ce niciuna din ele n-a știut să le evite. Dar ea... oare de ce nu o făcuse până atunci? Dacă pentru cele două era deja prea târziu, măcar pentru sine însăși poate venise timpul pentru o schimbare. Încă se mai putea. De ce nu ar merita și ea un pic de fericire? Bineînțeles – își zise –, dacă nu își pierde mințile înainte de a ajunge să știe măcar ce-i aceea.

Avea un har, așa cum avuseseră toate femeile din familia sa maternă. Ea nu îl ceruse și nici nu și-l dorea, dar n-avea ce face. Era parte din ea însăși și din crucea pe care o avea de dus, ținând cont că la asta se mai adăuga și faptul că avea un soț căruia îi plăcea băutura, era violent și o maltrata.

Exact așa cum fusese taică-său și cum și-l amintea și pe tata-mare, bunicul său dinspre mamă. De parcă ar fi fost și ei din același sânge și răutatea firii li s-ar fi transmis genetic. Doar că bărbatul ei îi întrecea cu mult pe ceilalți doi, care trecuseră deja la cele veșnice.

Se îndepărtă de oglindă când își aminti că are programare la medic. N-avea încotro, cu vânătaie sau nu, trebuia să meargă. Avea noroc că se inventase fondul de ten, care o salva de jena provocată de întrebările și privirile indiscrete. Totuși, în ziua aceea,

Mara se trezise cu convingerea că se va schimba ceva în viața ei, cât de curând. I se zbătea o pleoapă. În general, oamenii cred că asta e semn rău, dar pentru ea se dovedise a fi exact invers. Încă nu știa ce anume urma să se întâmple, dar presimțea apropierea unei energii pozitive. Ar fi jurat că era ceva de bine și rareori se întâmpla să se înșele în privința presimțirilor sale.

Se schimbă de haine și când se consideră mulțumită de aspectul feței în urma aplicării machiajului, ieși din casă. Nu luă mașina, gândind că o plimbare pe jos i-ar limpezi gândurile. Astfel, în mai puțin de o jumătate de oră, ajunse la medic. Sala de așteptare era pustie și, după vreo cinci minute pe care le petrecu admirând imaginile unui schelet uman, expuse pe un perete, când văzu că asistenta nu iese din cabinet să o invite înăuntru, Mara se hotărî să bată la ușă.

– Intrați! – îi răspunse o voce bărbătească, ceea ce o surprinse, deoarece medicul său de familie era o femeie. Se întrebă pentru o clipă dacă nu se înșelase, dar nu era posibil. Ea avea programare pentru ziua și ora aceea. Împinse ușa încet și intră. Medicul, care era cu spatele la ea în momentul acela, tocmai închidea un dulap situat alături de birou. Când se întoarse, rămaseră amândoi surprinși și se priviră pentru câteva clipe fără să zică niciunul nimic. Ei începu să i se zbată și mai tare pleoapa ochiului drept.

– Tudor!? Ești tu? Ce... ce faci aici?

– Mara!?!... Mara Petrescu? Bine, dar... Ești vie!? Nu înțeleg...

– Ce? Ce întrebare e asta, Tudore? De ce n-aș fi vie? Totuși, mai întâi lămurește-mă, ce-i cu tine aici? Unde e doamna doctor Marin? De când...

– Mama a trebuit să plece de urgență la o conferință în străinătate. Eu îi țin locul. N-au găsit pe altcineva și...

– „Mama”? Adică tu...

– Tudor Marin, nu-ți amintești numele meu complet? Când ne-am cunoscut, chiar ai râs de mine. M-ai întrebat dacă nu am și un nume de familie. Nu ți-am spus niciodată că mama e medic?

Ea nu-și putea desprinde ochii de privirea lui. Îi venea să plângă, dar începu să râdă cu un râs nervos pe care nu-l putea controla. Atâția ani se gândise la chipul lui... Și acuma era acolo, în fața ei. Nu înțelegea nimic din ce i se întâmpla.

– Mara, ești bine? – o întrebă el, îngrijorat, apropiindu-se de ea.

– Nu... nu știu dacă sunt bine, Tudor. Ar trebui să fiu, nu? Uite, vin la medic și dau peste tine. De ce n-aș fi bine? Cât timp a trecut? Cinci ani? Nu, e mai mult – îi zise, făcând o socoteală în minte –. Cinci ani, cinci luni și o săptămână, cred. O nimica toată. Da, azi e în douăzeci iunie, iar atunci era cinșpe' ianuarie. Știam eu că azi mi se va întâmpla ceva, dar nici să-mi fi spus cineva că aș da peste tine, n-aș fi crezut.

– Știi că și eu am numărat zilele, lunile, anii? Pe urmă, după ce mi s-a spus că ai murit.

– Că am murit? Doamne ferește, ce vrei să spui? Văd că repeți lucrul acesta. De unde și până unde?...

– De la soțul tău – o întrerupse el –. De ce crezi că nu te-am căutat în toți acești ani? De ce crezi că m-am mutat în București? Aici, toate îmi aminteam de tine și nu puteam suporta. Am plecat imediat ce mi s-a ivit ocazia, în același an – îi zise, în timp ce ea îl privea înmărmurită de stupoare și cu ochii în lacrimi –. Când el mi-a arătat fotografia aceea, cu mormântul la capătul căruia era crucea pe care scria numele tău...

– Numele meu? – reuși ea să îngaime –. Doamne sfinte, ce spui? Pe o cruce de mormânt, numele meu?

– Exact. Un mormânt proaspăt, acoperit de coroane de flori. El tocmai venea de la cimitir, așa mi-a spus. Era în doliu, neras... Nu-mi vine să cred. Se vede că și-a bătut joc de mine, iar eu am crezut tot ce mi-a spus. Și totuși, era numele tău acolo. Cum se explică asta?

– Mara Petrescu... era sora lui. Moarta, vreau să zic. O simplă coincidență, de ce nu te-ai gândit la asta? Aveam același nume. De fapt, numele ei era Maria, dar toți o știau de Mara, ca și pe mine. Numai eu îi ziceam pe nume. Dar nu poate fi adevărat ce-mi spui. Să fie Mihai în stare de așa ceva? Atunci, înseamnă că a făcut-o intenționat de la început. Sigur că da, în ideea de a te înșela pe tine. Soacră-mea chiar i-a zis că ar fi trebuit să-i pună numele întreg pe cruce. Nici nu mai știu ce i-a răspuns, dar nici mie nu mi-a plăcut, când am văzut crucea. Mă simțeam de parcă s-ar fi grăbit să mă vadă pe mine acolo. Apoi, împușcăturile acelea...

– Împușcăturile? La ce te referi? Ia loc Mara, te rog, avem multe de vorbit. Nici nu te-am întrebat ce problemă ai...

– Ce problemă am?!

– Adică, de ce-ai venit la medic? Dar spune-mi, te rog, despre ce împușcături e vorba?

– Atunci, imediat după înmormântarea Mariei, câteva zile la rând, în fiecare noapte, în vis, el mă împușca în inimă, cu o pușcă de vânătoare. Mă lăsa acolo, căzută, se întorcea și pleca. Ceva, sau cineva... trăgea de mine să mă ridic. Uneori mi se părea că e mama, alteori parcă era bunica... Atunci mă trezeam.

– Doamne sfinte! Și nu ți-a trecut prin minte că...

– Simțeam că el face ceva împotriva mea. Eram sigură, dar nu știam ce anume. Ca întotdeauna când vrea să-mi facă rău, și atunci mă provoca, știind despre darul meu de a presimți când ceva urmează să mi se întâmple, mie sau celor din jurul meu... Voia să-mi demonstreze că mă înșel sau că mint. Și uite că avea dreptate, atunci chiar m-am înșelat. Eu mă gândeam că visele acelea mă avertizau în legătură cu tine. Mă gândeam că ți se întâmplase ceva, Doamne ferește! Cum nu puteam da de tine în niciun fel, pentru că dispăruseși pur și simplu, fără urmă...

– Mara, nu-ți doresc să simți niciodată ce-am simțit eu când mi-a arătat fotografia aceea. Când am văzut numele tău scris acolo, pe cruce, ceva s-a frânt în mine. El mi-a spus că ai murit subit, că aveai o formă rară de leucemie despre care sigur nu-mi spuseseși, oricât de

apropiați aș fi considerat eu că suntem. L-am crezut. Idiotul de mine, l-am crezut. Am început să asociez tăcerile tale cu asta. Îmi aminteam privirea ta pierdută când îți uitai ideile în timpul lecțiilor noastre, apoi mai era uneori și paloarea feței tale... Nu aveam motive să nu-l cred, Mara, draga mea Mara... – îi zise, luându-i mâinile între ale lui.

– Trebuie să... Simt nevoia să țip, Tudor – îi scăpă printre sughituri de plâns –. Te rog, trebuie să țip, nu mai pot!

Îi lipi fața de trupul său și ea scoase un țipăt înăbușit între halatul și cămașa lui. Un țipăt sălbatic, de animal rănit, însângerat. Ușa care dădea spre cabinetul asistentei se deschise și femeia îi privi alarmată, dar la un gest al medicului, se retrase fără să întrebe nimic și închise ușa la loc, cu grijă. Tudor o mângâia pe cap cu o tandrețe care-l durea până în adâncul sufletului.

– Atâția ani fără să te văd, dorindu-mi de nenumărate ori să vin la mormântul tău, dar fără a avea curajul necesar pentru un asemenea act... Pentru mine, tu erai vie. Mintea mea refuza să te imagineze altfel. Mă negam să înlocuiesc amintirile noastre de la orele de pictură cu altele noi, care să mă doară.

– Asta e prea mult, trebuie să pun capăt coșmarului pe care-l trăiesc – zise ea dintr-odată, depărtându-se de el și ștergându-și lacrimile de pe față cu un șervețel pe care îl scosese din genată –. Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva, dar cred că abia acum încep să-l cunosc și să mă tem cu adevărat de el.

– Ce vrei să faci, Mara? – o întrebă Tudor, cu îngrijorare –. Gândește-te bine înainte de a lua orice decizie. Eu, acumă că te-am regăsit...

– Nu te-ai căsătorit, Tudore? Nu văd verighetă pe mâna ta, dar dacă da...

– Nu, Mara. Am avut câteva relații pasagere, dar nu, nu m-am gândit niciodată la căsătorie, chiar dacă mama mă tot îndeamnă. Iar acum nu am pe nimeni, dacă asta voiai să știi. Chiar dacă relația noastră a fost doar una platonică, pentru că așa ai dorit tu, îmi cunoști prea bine sentimentele. Nimic nu s-a schimbat în acești ani, minunea mea...

– Te rog, nu mă tulbura, Tudor... Trebuie să fac un pas înainte, să ies din relația asta toxică, înainte de a-mi pierde mințile. Ce mi-ai spus tu acum e prea de tot, peste asta nu pot trece. Cât vei rămâne pe aici? Poate măcar ne mai vedem. Sigur voi avea nevoie de sprijinul tău. După cum știi, nu am pe nimeni la care să pot apela. Mătușa e bătrână, și nici nu aș vrea...

– Nu plec nicăieri, Mara, uite-te la mine – îi zise, luându-i fața în mâini –. Niciodată n-o să mă mai îndepărteze nimeni de tine, acumă că te-am găsit din nou. Voi aranja cu serviciul cumva, ori poate mai târziu vii tu la București. Cred că ți-ar prinde bine să pui cât mai multă distanță între tine și el. Ai grijă de tine, te rog, fă-o pentru liniștea mea. El are probleme psihice serioase, nu uita asta niciun moment. Numai o minte bolnavă e în stare să urzească asemenea plan, cum a făcut el.

– Unde te găsec, dacă am nevoie de tine, Tudor?

– Mai ai studioul?

– Desigur, încă dau lecții acolo vinerea și sâmbăta, oricui se înscrie, elevi, studenți... Acumă am chiar și două doamne pensionare, pasionate de pictură.

– Atunci, te caut eu. Mai rămân vreo săptămână, până se întoarce mama. Pe urmă, vedem noi cum facem. Dar, stai un moment – îi zise, când ea se ridică să plece –, îmi poți spune totuși de ce ai venit la medic, ori?...

– Nu, nu mai are importanță. Acum, că te-am revăzut, nu mă mai doare nimic, doar sufletul. Vreau să te îmbrățișez, Tudor. Simt nevoia să am certitudinea că ești real, că n-am vorbit cu vreo nălucă până acum, chiar dacă mi-am înăbușit țipătul în cămașa ta.

– Mara, îți jur că niciodată n-o să mai fii singură – îi promise el, strângând-o cu putere la piept.

Capitolul II: MIHAI

Tot drumul spre casă se gândi la un mod de abordare a temei referitoare la Tudor, fără a-i da de înțeles soțului său că îl reîntâlnise. Până la urmă, luă decizia de a-i cere pur și simplu divorțul, fără vreo explicație în care să-l amestece pe tânărul medic. Îi era teamă de ce ar fi fost în stare să le facă, și ei și lui.

Îl văzu așezat pe canapeaua din sufragerie, cu televizorul dat aproape la maxim, pe un meci de fotbal, și cu o sticlă de bere în mână. Nici nu se uită la ea când trecu pe hol și încetini pasul în dreptul ușii larg deschise, în drum spre camera sa. De câteva zile, dormeau separat. De fapt, asta era ceva care se repeta cam în fiecare lună. El o agresa fizic sau verbal, ea se muta în camera cealaltă pentru câteva zile, apoi el îi cerea scuze – sau nu –, ea ierta și se întorcea din nou în patul conjugal. Asta, până la următoarea scenă, când se relua totul, ca dublajele unui film. Și așa, între episoadele acelea se desfășura viața ei.

Într-o zi, cu ceva timp în urmă, i-a trecut prin minte ideea de a proceda și ea în același mod față de el, adică să-i plătească exact cu aceeași monedă. Mai bine nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

Cum a ridicat tonul să-i reproșeze că și ei i-ar conveni să stea tolănită la televizor cu o bere în mână, în timp ce altul robotește prin casă, s-a și trezit cu o palmă de la care i-a țiuit o ureche timp de câteva zile. „Crucea mă-tii de vrăjitoare! Când o să-ți crească penis, o să comanzi tu, până atunci, eu sunt bărbat aici! N-ai «presimțit» asta, când te-ai măritat?”

Nu, s-ar părea că pe atunci nu-i funcționa bine harul. N-a presimțit multe lucruri în legătură cu el, dar niciunul atât de grav ca acela pe care tocmai îl aflase de la Tudor în ziua aceea. Îi fierbea sângele în vene. Nu putea să abordeze tema divorțului în starea aceea, era prea furioasă și ar fi dat drumul la tot ce gândea despre

el. S-ar fi pus în pericol și nu dorea deloc asta. Poate mai exista totuși vreo speranță, avea și ea dreptul la fericire, ca oricare om.

Așteptă să se calmeze, apoi intră în sufragerie, chiar în momentul când se anunța pauza la meciul de fotbal. Se așeză pe un braț al canapelei, cu fața spre el. Era un străin, un străin de care se temea. Se întrebă ce caută omul acela în casa ei. A ei? Nu, a lor. O cumpăraseră împreună, străinul și ea. Făcuseră un împrumut la bancă, adunaseră toate economiile pe care le aveau... Noroc că bătrâna de la care luaseră apartamentul era singură pe lume și, înainte de a intra într-un azil de bătrâni, le făcu o reducere de preț neașteptată, dar atât de binevenită pentru ei în acel moment...

Se oferise chiar să le lase apartamentul la un preț modic, cu condiția de a rămâne și ea în grija lor cât mai avea de trăit, apoi să o înmormânteze creștinește. Mihai n-a vrut. „Nu, nici nu vreau să aud! Ce-mi trebuie mie o babă în casă? Să-mi miroase toată casa a pișat? Doar dacă-mi spui că ai vreo presimțire că n-o să trăiască mult. Dar nu ai, nu-i așa? Asta e sănătoasă tun, ne bagă ea pe noi în groapă.”

Mara s-a uitat atunci lung la el. Nu-i venea să creadă. Începea să-l vadă pe Mihai cel adevărat, nu pe cel care o mințise citindu-i poezii dintr-o carte despre care, mai târziu a aflat că nici măcar nu era a lui, și poate era și singura din care citise vreodată, în afara